

постоянства мало и голъмо, и непрестанно слухъ стени „разделеніе за всегда отъ гръцко священство.“

Ти съсвое израженіе и подмилковано прѣставленіе, като чи искатъ да ни увѣрятъ чи, ако имаме примеряване съ тѣхъ, ще сме неалтерабили (узло непроменяеми) и прилично съ прележностъ си (acord) ще благоденствоваме, нъ ний рѣкоме и погоре „всye трудитеся.“

Убо трѣбва да прѣдуземиме прѣварителни мѣрки, а особно уднешно врѣме, у сететесѫ любородны! чи паѣка много лиги извлича изъ уста-та си доде направи фаталнѫж (злонеизбежнѫ-тѣ) мрѣжа, въ коя издѣхватъ мухи тѣ съ голъма жалостъ и викъ.

Ти злобиви искатъ да сѫ ползоватъ отъ продолженіе-то на врѣме-то, и отъ ни чрна ни бѣла, с. р. отъ прѣставителите, нъ сѫ лъжать, що ако чи сѫ продлжава врѣме и, ако чи пѫхатъ мѣжду народа смѣтителнѫ-тѣ рѣчъ „въпросъ“ нъ народа това незнай и не иска ни да знай, той си е постоянъ на първѫ-тѣ рѣчъ, т: с: иска си своеволіе отъ тѣхъ па миръ, исканіе, а не въпросъ, сѫщо неможетъ сѫ ползова ни отъ прѣставителите, понеже народа независи отъ прѣставителите нъ прѣставителите отъ народа кой то и рѣши за всегда „нещемъ ви“ за това прѣставителите да не навлечатъ на себе чѣрно име, трѣбва да прѣвидятъ зрѣлоумно, кое място занимаватъ; какви длѣжности иматъ; откого и какво, искатъ; и кому сѫ надѣватъ и за какво; а напротивъ записани сѫ на чрна таблица.

Спореть думж-тѣ на нѣкой си мѣдрецъ, чи